

Arrest

nr. 242 069 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij haar beroep van 25 juni 2020 waarbij zij de schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 28 mei 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gevorderd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die van Keniaanse herkomst stelt te zijn, heeft op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op die door het Visum Information System, conform artikel 21 van Verordening 767/2008, werd verstrekt.

De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post te Nairobi (Kenia) aan de verzoekende partij op 11 oktober 2019 een visum verstrekke. Het visum was geldig voor een verblijf van 6 dagen tussen 16 oktober 2019 en 5 november 2019. De verzoekende partij was op het ogenblik van deze aanvraag in het bezit van een paspoort van Kenia met nummer (...), afgegeven op 11.07.2018 en geldig tot 10.07.2028.

Op 12 februari 2020 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een Dublinverhoor.

Op 15 april 2020 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die vervolgens op 21 april 2020 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met het verzoek.

Op 16 maart 2020 en 3 mei 2020 ontving de verwerende partij een tussenkomst van Meester B.

Op 28 mei 2020 werd aan de verzoekende partij verblijf in het Rijk geweigerd en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) afgeleverd.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw:

naam : MM.

voornaam : P.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : Muranga

nationaliteit : Kenia

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw MMP, hierna de betrokkene, is staatsburger van Kenia. De betrokkene bood zich op 20.01.2020 aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 22.01.2020 diende zij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Ook haar zus MHW diende diezelfde dag een verzoek in. De betrokkene legde daarbij geen enkel document voor.

Op 12.02.2020 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde daarnaast dat haar moeder WKS sinds 2007 ook in België verblijft. Verder verklaart ze geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat ze op 15.10.2019 samen met haar zus het vliegtuig vanuit Kenia via Nederland tot in Duitsland nam. Hun doel was het vinden van hun biologische moeder en ontsnappen aan persoonlijke problemen in Kenia. Ze verbleef samen met haar zus ongeveer 3 maanden in Duitsland, waarna ze in januari 2020 met de trein doorreisde naar België. Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post te Nairobi (Kenia) de betrokkene op 11.10.2019 een visum verstrekke. Het visum was geldig voor een verblijf van 6 dagen tussen 16.10.2019 en 05.11.2019. De betrokkene was op het ogenblik van deze aanvraag in het bezit van een paspoort van Kenia met nummer (...), afgegeven op 11.07.2018 en geldig tot 10.07.2028.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij DVZ op 12.02.2020 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te

verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen.

Hierop antwoordde de betrokkene dat ze naar België kwam voor haar biologische moeder waar zij en haar zus naar op zoek zijn. De vrouw die de betrokkene en haar zus opvoedde, genaamd Grace, vertelde dat hun biologische moeder in 2007 naar België was gekomen. Daarnaast verklaart de betrokkene dat ze veel problemen had in Kenia. Zo zou de broer van Grace haar verkracht en geslagen hebben. Het feit dat Grace bovendien niet hun biologische moeder was zorgde voor heel wat verwijten binnen de gemeenschap. Na de dood van Grace werd dit steeds erger. De betrokkene verzet zich tegen een overdracht naar Duitsland, omdat Duitsland nooit het doel van haar reis was. Ze wil haar biologische moeder vinden en dat gaat niet wanneer ze in Duitsland is.

Bovendien wil ze erna graag bij haar moeder blijven.

Op 15.04.2020 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die vervolgens op 21.04.2020 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Op 16.03.2020 ontvingen we een tussenkomst van Meester B. Hierin wordt de toepassing van de humanitaire clausule of de soevereiniteitsclausule gevraagd, omdat de moeder van de betrokkene en haar zus in België woont en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft. Meester B. haalt bovendien aan dat zijn cliënten een DNA-test willen ondergaan om hun verwantschap aan te tonen. Verder grijpt Meester B. de huidige coronacrisis aan als extra reden om de aanvraag van de betrokkene in België te behandelen, zodat een verplaatsing van de betrokkene geen onnodige risico's voor haar gezondheid zal inhouden.

Op 03.05.2020 ontvingen we een tweede tussenkomst van Meester B, waarin normaal wordt gevraagd het dossier van de betrokkene en haar zus in België te behandelen. Er wordt uitgebreider ingegaan op de gevolgen van de huidige coronacrisis. Zo benadrukt Meester B. dat omwille van de maatregelen die in alle Europese landen zijn afgekondigd, een overname onmogelijk is. Er wordt verwezen naar de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin duidelijk staat aangegeven dat alle niet-essentiële reizen van en naar België tot en met 7 juni zeker verboden zijn. Ook Duitsland zelf raadt alle niet-noodzakelijke reizen af. Een overname betekent op die manier dat de betrokkene zich in onveilige omstandigheden zal moeten verplaatsen. Verder is de situatie in de Duitse opvangcentra volgens Meester B. alarmerend. Beide elementen leiden bij een overname door Duitsland tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Tot slot wordt er verwezen naar een nota van UNHCR van 16.03.2020 waarin er wordt aangehaald dat de maatregelen die landen nemen om de volksgezondheid te beschermen er niet toe mogen leiden dat mensen geen enkele mogelijkheid meer hebben om bescherming te vragen. Dit zou in strijd zijn met het recht op asiel en het non-refoulementbeginsel. Bovendien kan dit ervoor zorgen dat het virus zich verder verspreidt doordat mensen verder doorreizen naar een land waar ze wel een verzoek kunnen indienen. Volgens Meester B. toont dit duidelijk aan dat een transfer naar Duitsland niet aangewezen is wegens risico's op verspreiding of besmetting. Meester B. vraagt dan ook dat minstens de nodige garanties noodzakelijk zijn voor een veilige transfer.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van

Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Duitsland stemde uitdrukkelijk in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Dit artikel stipuleert dat in geval de verzoeker houder is van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen leden 1, 2 en 3 van toepassing zijn als het visum haar daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied van een lidstaat en zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. We benadrukken dat deze instemming impliceert dat de betrokkene na overdracht in Duitsland een verzoek om internationale bescherming kan indienen indien zij dat wenst en in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Duitse instanties zullen haar verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Duitsland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Duitsland, staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst. Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Duitsland "indirect refoulement" betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013

steunt, worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We zijn van oordeel dat het mogelijk niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database – Country Report : Germany" – 2018 update, laatste update in april 2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, hierna AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany", pagina 41).

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80). Het rapport meldt dat levensomstandigheden van centrum tot centrum kunnen verschillen en dat onder meer de onmogelijkheid om zelf te koken in sommige centra en een gebrek aan privacy het voorwerp zijn van kritiek (pagina 80). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor in goede gezondheid te verkeren. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat gezondheidsredenen een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden ook geen elementen aangebracht die leiden tot het besluit dat er in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Er zijn in het administratief dossier van de betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat de betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er wordt in casu ook niet aannemelijk gemaakt dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Duitsland zal worden opgevangen.

Het AIDA-rapport stelt bovendien dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 84). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf

in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn dan ook van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene, en indien de noodzaak daartoe bestaat, de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de geneesmiddelen die in België beschikbaar zijn niet kunnen worden verstrekt in Duitsland en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Wat betreft de reden waarom de betrokkene naar België wil komen, namelijk omdat ze haar biologische moeder wil vinden en daarna bij haar wil blijven (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en aldus een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van de betrokkene over een lidstaat dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding ingaan op de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De tussenkomst van Meester B. haalt aan dat het verzoek van de betrokkene in België moet behandeld worden, omdat haar biologische moeder zich in België bevindt. Bovendien heeft die biologische moeder ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De moeder van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn en dat er geen reden is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene in België. Tot slot benadrukken we dat de moeder van de betrokkene en haar zus de Belgische nationaliteit heeft. Dit betekent dat zij zich binnen Europa vrij kan verplaatsen en zich indien zij dat wenst ook kan vestigen in Duitsland.

Verder haalt Meester B. de huidige coronacrisis aan in zijn tussenkomst, iets dat een transfer naar Duitsland volgens hem onmogelijk maakt. We erkennen dat heel wat Europese landen hun grenzen op dit moment gesloten hebben. We wensen echter te benadrukken dat indien de betrokkene door de huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij om een verlenging van deze termijn dient te verzoeken bij onze diensten zodat de overdracht van de betrokkene op een later moment georganiseerd kan worden wanneer de gezondheidsomstandigheden dit toelaten. De actuele situatie onttrekt de betrokkene dus niet van haar verplichtingen verbonden aan deze beslissing.

Bovendien kan niet aangetoond worden dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat Duitsland de huidige coronacrisis niet onder controle heeft. In dit kader verwijzen we ook graag naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 16.04.2020 (nr. 235 242) waarin een verzoeker beroep aantekende tegen een overdracht naar Spanje omwille van de coronacrisis. De RVV erkende dat hoewel Spanje getroffen wordt door COVID-19, dit niet betekent dat een verzoeker bij een overdracht van België naar Spanje een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er wordt bovendien aangehaald dat de verzoeker een gezonde persoon is die niet tot een risicogroep behoort. We zijn van mening dat de gezondheidscrisis in Duitsland minder erg is dan het geval is in Spanje, waardoor we deze uitspraak ook kunnen toepassen op de betrokkene.

Meester B. haalt in zijn tussenkomst bovendien een nota van UNHCR aan waarin er gewaarschuwd wordt dat landen een gezondheidscrisis niet mogen aanwenden om af te zien van het bieden van bescherming. In het geval van Duitsland wijst niets er op dat het land door de coronacrisis niet langer kan voldoen aan haar verplichtingen rond het verlenen van bescherming. We zijn dan ook van mening dat toegang tot de procedure voor internationale bescherming mogelijk is en dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen.

Middels het akkoord van 21.04.2020 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De Duitse autoriteiten gaven niet aan actueel geen Dublinterugkeerders te kunnen ontvangen of de op hen rustende verplichtingen voor Dublinterugkeerders niet te kunnen nakomen.

Wat de alarmerende situatie in de Duitse opvangcentra volgens Meester B. betreft, herhalen we dat levensomstandigheden van centrum tot centrum kunnen verschillen en dat onder meer de onmogelijkheid om zelf te koken in sommige centra en een gebrek aan privacy het voorwerp zijn van kritiek (pagina 80). We zijn echter van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene haalde tijdens haar gehoor tot slot aan dat ze heel wat problemen heeft in haar thuisland. Omtrent deze aangehaalde vrees wensen we op te merken dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs over deze vrees aanbracht. Voorts dient er te worden opgemerkt dat deze aangehaalde vrees, feiten van burgerrechtelijke en strafrechtelijke aard betreft. Dit wil zeggen dat deze vrees aangekaart dient te worden bij de bevoegde instanties. De betrokkene toont niet aan dat zij zich wat betreft deze vrees niet tot de bevoegde Duitse autoriteiten kan richten om hulp en/of bescherming te vragen. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Duitse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien zij er een beroep op zou doen. Niettegenstaande de betrokkene mogelijk een vrees aanhaalt die als zwaarwichtig beschouwd kan worden, betekent dit ons inziens niet dat de betrokkene in geval van een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.

We herhalen dat indien de betrokkene door de huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij om een verlenging van deze termijn dient te verzoeken bij onze diensten zodat de overdracht van de betrokkene op een later moment georganiseerd kan worden wanneer de gezondheidsomstandigheden dit toelaten. De actuele situatie onttrekt de betrokkene dus niet van haar verplichtingen verbonden aan deze beslissing."

Op 5 oktober 2020 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat ter kennis gebracht.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

In casu wordt de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing gericht tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet, zoals thans van toepassing, bepaalt als volgt:

"§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84,

verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)"

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen het de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 5 oktober 2020. Deze beslissing maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 7 oktober 2020, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 5 oktober 2020 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 249 498 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing

3.1. De ernstige middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

"1. Verzoekster heeft tijdens haar "Dublin-verhoor" van 12.02.2020 uitdrukkelijk uitgelegd dat zij haar verzoek tot internationale bescherming in België heeft ingediend omdat haar biologische moeder hier

verblijft, en dit sinds 2007. Haar zus en zichzelf zijn naar België gekomen om zich bij hun moeder te voegen.

Op het moment van het verhoor had verzoekster haar biologische moeder nog niet kunnen terugvinden, doch ondertussen is zij daar wel in geslaagd en heeft zij een regelmatig contact met haar opgebouwd.

Verzoekster had dus laten gelden dat zij omwille van familiale redenen haar verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, en dat dit de reden is waarom zij haar procedure hier wenst te laten verderzetten. Door middel van het schrijven van haar raadsman van 15.03.2020 had verzoekster om deze reden gevraagd om toepassing te maken van de humanitaire clausule of de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin-III Verordening.

Dienvolgens had de Dienst Vreemdelingenzaken minstens moeten onderzoeken of een weigering van verblijf en een verwijdering van het Belgisch grondgebied niet in strijd zou zijn met verzoeksters familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Deze bepaling stelt namelijk als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk verlopen en op passende wijze rekening houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Zoals ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, rust onder deze bepaling een onderzoeksplicht op de nationale autoriteiten (zie arrest nr. 130.246 van 26.09.2014):

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat een onderzoek werd gedaan naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM in geval van verwijdering van het Belgische grondgebied.

Omtrent de band met haar moeder, stelt de beslissing immers enkel het volgende:

“Wat betreft de reden waarom de betrokkene naar België wil komen, namelijk omdat ze haar biologische moeder wil vinden en daarna bij haar wil blijven (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen

heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en aldus een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van de betrokkene over een lidstaat dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding ingaan op de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De tussenkomst van Meester B. haalt aan dat het verzoek van de betrokkene in België moet behandeld worden, omdat haar biologische moeder zich in België bevindt. Bovendien heeft die biologische moeder ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De moeder van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2(g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn en dat er geen reden is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene in België. Tot slot benadrukken we dat de moeder van de betrokkene en haar zus de Belgische nationaliteit heeft. Dit betekent dat zij zich binnen Europa vrij kan verplaatsen en zich indien zij dat wenst ook kan vestigen in Duitsland."

Uit deze motieven blijkt dat verwerende partij enkel heeft onderzocht of artikel 9 en 10 van de Dublin-III Verordening eraan in de weg staan dat verzoekster wordt overgedragen naar Duitsland. Er werd verder niet nagegaan of een overdracht in overeenstemming zou zijn met artikel 8 EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus overduidelijk dat geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM in geval van weigering van verblijf en van verwijdering van het Belgisch grondgebied.

Verzoekster voert aan dat de beslissing derhalve manifest in strijd is met artikel 8 EVRM.

Een schending van deze bepaling kan dan ook worden aangenomen.

2. Bovendien laten de motieven van de beslissing verzoekster niet toe om te begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met haar familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien niet eens wordt verwezen naar deze bepaling. Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt bovendien dat artikel 8 EVRM de nationale autoriteiten verplicht om hun beslissingen op voldoende gedetailleerde wijze te motiveren:

« La Cour estime qu'il incombait aux autorités nationales compétentes de motiver leurs décisions de manière suffisamment circonstanciée, afin notamment de permettre à la Cour d'assurer le contrôle européen qui lui est confié (voir, mutatis mutandis, X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 107, CEDH 2013, El Ghatet c. Suisse, no 56971/10, § 47, 8 novembre 2016, et I.M. c. Suisse, précité, § 72). Un raisonnement insuffisant des autorités internes, sans véritable mise en balance des intérêts en présence, est contraire aux exigences de l'article 8 de la Convention. Dans un tel cas, ces autorités ne démontrent pas que l'ingérence dans le droit protégé par la Convention correspond à un besoin social impérieux ou, à tout le moins, qu'elle est proportionnée aux buts poursuivis (voir I.M. c Suisse, précité, § 72). C'est ce qui s'est passé en l'espèce. La Cour tient à ajouter que si, comme l'ont fait les juridictions d'instruction à propos de la détention du requérant, l'OE, le CCE ou le Conseil d'État avait procédé à une mise en balance circonstanciée des intérêts en cause, prenant en compte les différents critères établis par la jurisprudence de la Cour (paragraphe 92 ci-dessus), et si ces autorités avaient indiqué des motifs pertinents et suffisants pour justifier leurs décisions, elle aurait, en ligne avec le principe de subsidiarité, pu le cas échéant être amenée à considérer que les autorités internes n'avaient ni manqué de ménager un juste équilibre entre les intérêts du requérant et de l'État demandeur ni excédé la marge d'appréciation dont elles jouissent dans le domaine de l'immigration (voir, mutatis mutandis, El Ghatet,

précité, § 52, et I.M. c. Suisse, précité, § 77). » (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15, Makdoudi/België, § 97)

Vrije vertaling :

« Het Hof meent dat het aan de nationale autoriteiten toekwam om hun beslissingen op voldoende uitgebreide wijze te motiveren, om namelijk aan het Hof toe te laten om de Europese controle die haar is toevertrouwd te verzekeren (zie, mutatis mutandis, X t. Lettonie [GC], no 27853/09, § 107, CEDH 2013, El Ghatet c. Suisse, no 56971/10, § 47, 8 novembre 2016, et I.M. c. Suisse, précité, § 72). Een redenering van de interne autoriteiten die onvoldoende is, zonder werkelijke afweging van de betrokken belangen, is strijdig met de vereisten van artikel 8 van het Verdrag. In dergelijk geval, tonen de autoriteiten niet aan dat de inmenging in het beschermd recht beantwoordt aan een legitiem doel of, minstens, dat het proportioneel is met het nagestreefd doel (zie I.M. c Suisse, précité, § 72). »

3. Ten slotte is het ook evident dat verwerende partij niet heeft gehandeld als een zorgvuldige administratie, aangezien geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en geen correcte feitenvinding werd gevoerd. Verwerende partij was immers op de hoogte van verzoeksters familielevens in België. Verwerende partij kon dus geen rechtsgeldige beslissing nemen zonder hier rekening mee te houden of minstens op volledige wijze op te antwoorden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

4. Conclusie: Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en met de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Het aangevoerde middel is voldoende ernstig en kan de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden, zoals vereist door artikel 39/82§ 2 Vw."

Vooreerst merkt de Raad op dat anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst naar het familieleven dat zij zou hebben met haar moeder en zus. Zij stelt dat zij in 2019 samen met haar zus naar België is gekomen op zoek naar haar biologische moeder, die al sinds 2007 in België verblijft en die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft. Ondertussen heeft zij haar moeder teruggevonden en heeft ze regelmatige contacten met haar moeder opgebouwd.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook de zus van de verzoekende partij dient terug te keren naar Duitsland, zodoende dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan aangenomen worden voor wat betreft de band met haar zus. Het gegeven dat de zus van de verzoekende partij op dit ogenblik niet wordt vastgehouden met het oog op een overdracht naar Duitsland, doet hier geen afbreuk aan. Immers wordt van de zus van de verzoekende partij verwacht dat zij vrijwillig gevolg geeft aan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of de twee zussen een gezinsleven hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt prima facie dat zij dit gezinsleven, al dan niet beschermenswaardig, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, kunnen verderzetten in Duitsland.

Wat betreft het vermeende gezinsleven met haar moeder:

Artikel 8 van het EVRM betreft alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het kerngezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders. Deze bescherming wordt uitzonderlijk uitgebreid. Volgens het EHRM zullen de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de relatie met haar moeder. Bij het verzoekschrift wordt geen enkel stuk gevoegd waaruit nog maar het bestaan van de moeder blijkt, laat staan dat er contacten zijn tussen de moeder en de verzoekende partij. Ze vermeldt enkel dat ze haar moeder teruggevonden heeft en dat ze sindsdien regelmatige contacten onderhoudt, doch zulks blijkt nergens uit. Er wordt ook geen geboorteakte gevoegd of een stuk waaruit de afstamming zou kunnen blijken.

Hoe dan ook toont de verzoekende partij prima facie niet aan dat relatie tussen haar en haar vermeende biologische moeder, de normale affectieve banden overstijgt. Volgens de verzoekende partij is er enkel sprake van regelmatige contacten. Hiermee wordt een bijkomende afhankelijkheid niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met het begin van bewijs dat zij aanbrengt in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Aangezien de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op geen enkele manier heeft aangetoond kan ze van de verwerende partij ook niet verwachten dat die er een verder onderzoek naar voert.

Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is prima facie niet ernstig.

Ten overvloede merkt de Raad op dat, zoals in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is aangeduid, een terugkeer naar Duistland de verzoekende partij niet verhindert om een relatie te onderhouden met haar vermeende biologische moeder en zuster vanaf het Duitse grondgebied. Des te meer haar vermeende moeder de Belgische nationaliteit heeft en zich heel gemakkelijk kan verplaatsen binnen Europa.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt, noch toont de verzoekende partij aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“ Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, kan een overdracht van een verzoeker om internationale bescherming naar een andere lidstaat op grond van de Dublin-procedure een schending uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293 en 388; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Het EHRM heeft namelijk geoordeeld dat het vermoeden dat een EU lidstaat de fundamentele rechten vervat in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Het kan namelijk worden weerlegd wanneer er ernstige redenen zijn om te geloven dat de betrokken persoon een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Derhalve hebben de lidstaten de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Er moet aldus onderzoek worden gevoerd naar de voorzienbare gevolgen van het overdragen van een asielzoeker naar een andere lidstaat, waarbij rekening wordt gehouden met de algemene situatie daar en zijn persoonlijke omstandigheden (EHRM 06 juni 2013, Mohammed t. Oostenrijk, § 95).

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is een overdracht op grond van de Dublin-Verordening strijdig met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dat het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandeling waarborgt binnen de EU,

indien ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld (HvJ Grote Kamer 21 december 2011, N.S./Secretary of State for the Home Department, C-411/10 en C-493/10, punten 84-86).

Dienvolgens luidt artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Uit het voorgaande blijkt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III Verordening moet worden verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

6. In casu, voert verzoekster aan dat verwerende partij op onvoldoende wijze heeft onderzocht of de huidige gezondheids crisis veroorzaakt door de COVID-19 pandemie zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM in geval van overdracht naar Duitsland.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Verder haalt Meester B. de huidige coronacrisis aan in zijn tussenkomst, iets dat een transfer naar Duitsland volgens hem onmogelijk maakt. We erkennen dat heel wat Europese landen hun grenzen op dit moment gesloten hebben. We wensen echter te benadrukken dat indien de betrokkene door de huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij om een verlenging van deze termijn dient te verzoeken bij onze diensten zodat de overdracht van de betrokkene op een later moment georganiseerd kan worden wanneer de gezondheidsomstandigheden dit toelaten. De actuele situatie onttrekt de betrokkene dus niet van haar verplichtingen verbonden aan deze beslissing.

Bovendien kan niet aangetoond worden dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat Duitsland de huidige coronacrisis niet onder controle heeft. In dit kader verwijzen we ook graag naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 16.04.2020 (nr. 235 242) waarin een verzoeker beroep aantekende tegen een overdracht naar Spanje omwille van de coronacrisis. De RVV erkende dat hoewel Spanje getroffen wordt door COVID-19, dit niet betekent dat een verzoeker bij een overdracht van België naar Spanje een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er wordt bovendien aangehaald dat de verzoeker een gezonde persoon is die niet tot een risicogroep behoort. We zijn van mening dat de gezondheids crisis in Duitsland minder erg is dan het geval is in Spanje, waardoor we deze uitspraak ook kunnen toepassen op de betrokkene.”

Uit de motieven van de beslissing blijkt niet dat werkelijk onderzoek is gevoerd naar de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland ten gevolge van de COVID-19 pandemie. Er wordt louter op algemene wijze gesteld dat de gezondheids crisis minder erg is dan in Spanje, waardoor arrest 235.242 van 16.04.2020 kan worden toegepast op verzoeksters situatie.

Dit is manifest onvoldoende om te voldoen aan de onderzoeksplicht onder artikel 3 EVRM.

Immers, uit algemene landeninformatie blijkt dat de situatie in bepaalde opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland onaangepast is om voldoende bescherming te bieden tegen het COVID-19 virus.

Zo heeft een rechtbank in Münster in mei nog geoordeeld dat een koppel niet langer in een opvangcentrum in Rhijn diende te verblijven, gezien niet voldoende bescherming tegen het virus kon

worden geboden. Ook blijkt dat er in verschillende centra uitbraken zijn geweest van het virus, waarbij grote aantallen inwoners positief werden getest (stuk 3).

Dit zijn duidelijke elementen die aantonen dat er wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat er momenteel omwille van de COVID-19 pandemie systeemfouten bestaan in de opvangvoorzieningen in Duitsland die resulteren in een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij had deze elementen minstens moeten onderzoeken, in het licht van de procedurele plicht vervat in artikel 3 EVRM.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben lidstaten, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, immers de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielpprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren, wat een schending uitmaakt van het procedurele luik van artikel 3 EVRM.

Bovendien is het niet in aanmerking nemen van deze aangevoerde elementen bij de voorbereiding van de bestreden beslissing ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

In casu heeft verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de werkelijke impact van de COVID-19 pandemie op de opvangvoorzieningen in Duitsland.

9. Conclusie: Gelet op het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het aangevoerde middel is voldoende ernstig en kan de vernietiging van de aangevochten akte verantwoorden, zoals vereist door artikel 39/82§ 2 Vw.

Het middel is gegrond."

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij op onvoldoende wijze heeft onderzocht of de huidige gezondheidscrisis veroorzaakt door de COVID-19 pandemie zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Duitsland, waarbij zij preciseert dat bepaalde opvangcentra onvoldoende bescherming bieden op corona.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Bovendien kan niet aangetoond worden dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat Duitsland de huidige coronacrisis niet onder controle heeft. In dit kader verwijzen we ook graag naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 16.04.2020 (nr. 235 242) waarin een verzoeker beroep aantekende tegen een overdracht naar Spanje omwille van de coronacrisis. De RVV erkende dat hoewel Spanje getroffen wordt door COVID-19, dit niet betekent dat een verzoeker bij een overdracht van België naar Spanje een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er wordt bovendien aangehaald dat de verzoeker een gezonde persoon is die niet tot een risicogroep behoort. We zijn van mening dat de gezondheidscrisis in Duitsland minder erg is dan het geval is in Spanje, waardoor we deze uitspraak ook kunnen toepassen op de betrokkene. In het geval van Duitsland wijst niets er op dat het land door de coronacrisis niet langer kan voldoen aan haar verplichtingen rond het verlenen van bescherming. We zijn dan ook van mening dat toegang tot de

procedure voor internationale bescherming mogelijk is en dat de betrokkene na overdracht aan Duitsland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen.

Wat de alarmerende situatie in de Duitse opvangcentra volgens Meester B. betreft, herhalen we dat levensomstandigheden van centrum tot centrum kunnen verschillen en dat onder meer de onmogelijkheid om zelf te koken in sommige centra en een gebrek aan privacy het voorwerp zijn van kritiek (pagina 80). We zijn echter van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

De verzoekende partij laat deze motieven geheel ongemoeid, doch herhaalt hetgeen zij reeds naar voor heeft geschoven ten tijde van haar Dublin-verhoor. Hiermee toont zij echter niet aan dat de motieven die de verwerende partij in haar beslissing heeft opgenomen kennelijk onredelijk zijn, noch maakt zij aannemelijk dat er geen onderzoek werd gevoerd naar een schending van artikel 3 van het EVRM of dat er geen rekening werd gehouden met de argumenten en de stukken die zij destijds had aangevoerd.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat niet blijkt dat Duitsland de huidige coronacrisis niet onder controle heeft. Zoals door de verzoekende partij erkend wordt, hebben we te maken met een pandemie. Deze pandemie treft alle landen, waaronder ook België. Brussel waar de verzoekende partij momenteel vastgehouden wordt, staat zelfs nr. 2 op de lijst van de hoofdsteden die het meest getroffen worden door Covid 19. Ze maakt geheel niet aannemelijk dat ze in Duitsland meer risico loopt op een besmetting dan in België. Wat betreft de informatie die de verzoekende partij toevoegt aan haar dossier kan opgemerkt worden dat de meest recente reeds dateert van 18 augustus 2020. De situatie inzake Covid 19 evolueert dusdanig snel, dat er aan deze informatie op dit moment geen waarde kan worden gehecht. Zoals de verwerende partij motiveert is de verzoekende partij een gezond persoon. Zij lijkt op het eerste gezicht niet meteen tot een risicogroep te behoren. Zelfs aangenomen dat ze besmet zou geraken, toont zij geheel niet aan dat zij in Duitsland verstoken zal blijven van de noodzakelijke medische zorgen.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU